

הולכת אל האור

מחזה מקורי בשלוש מערכות

מאת: איציק אלוני

דרמה

בימוי: רותם ולמן

עריכה אמנותית: איריס קליין

מוזיקה: אולגה אליהו

משתתפים: אלון לשם – בתפקיד ספיר

איתי ולמן - בתפקיד תם

חיים זהבי – בתפקיד שפירא

המחזה עלה בתיאטרון ניקו ניתאי - פסטיבל האזרח כאן 28/11/2024

כל הזכויות שמורות ©

טל: 03-5225458

054-5578678

itzikaloni99@gmail.com

הדמויות (לפי סדר ההופעה)

ספיר - צעיר כבן 37 אב לשלושה ילדים. גבוה ורזה, בעל ביטחון עצמי. אנרגטי. לבוש ג'ינס וחולצה עם כפתורים, זיפי זקן של מספר ימים.

תם - חברו הטוב של ספיר. כבן 35 גובה ממוצע, הליכתו קצת מגושמת, מזוקן. שיער שחור מתולתל.

שפירא - קצין משטרה, כבן 40, אחיה של אשתו של ספיר. בחור יפה, גבוה, בעל מראה מוקפד, ערני. שיערו חום שטני.

מערכה 1

תמונה 1

במה ריקה לחלוטין, פרט לבובת כלב על הרצפה ועליה מכתב וצרור מפתחות. (המקום היה פעם סלון גדול) בקיר האחורי אפשר לראות את צלן של תמונות שהיו תלויות על הקיר. ספיר נכנס ומעיף מבט תמוה בסלון. ממהר לסרוק את יתר החדרים ולא מבין מה קורה ולמה, חושב שטעה בדירה, הולך אל הדלת הכניסה לבדוק את שם המשפחה. חוזר. חוכך ידו בפניו, מגרד בראשו ונראה כלא מאמין למראה עיניו. פונה לבדוק שוב בחדרים. יוצא ונכנס. בכל פעם שהוא יוצא מאחד החדרים משמיע את המילים; "ריק! פאק! ריק! פאק! ריק! פאק!" לבסוף הוא רואה בסלון מכתב על בובת הכלב וצרור מפתחות. מרים את המכתב ומתקשר מהנייד, אין מענה.

ספיר: (קורא)

מישהו שם מחכה לי,

שם מתחת לפנס.

מישהו שם קורא לי,

ללא פנס ביד.

מישהו שם קורא לי,

משחק בנדמה לי...

הולכת אל האור,

החשך כאן גדול,

ולוקחת הכל.

(לעצמו) מה? מה זה השטויות האלה?

ספיר ממשיך לעיין בשקט. בסוף הוא מקמט ומשליך אותו לרצפה. תם חברו ושכנו של ספיר נכנס, מציץ וסורק את מקום ואחר כך נכנס.

תם: סופסוף אתה פה! תדע שאני מאוד כועס עליך!

ספיר שותק.

תם: (בזעם) אתה לא חבר?! אבל ממש לא חבר! ככה לא עושים לחבר! אתם עוברים דירה בלי להודיע לי?!

(פאזזה. מחכה לתשובה)

נכון, אני שכן, אבל במשך הזמן הפכנו לחברים! ראיתי בך אח!... "אחי" קראנו אחד לשני. אני חוזר מהעבודה ומה אני רואה? משאית הובלות חונה ליד הבית והסבלים מעמיסים במהירות את כל תכולת הבית! ברגע הראשון חשבתי שבאו לעשות לכם עיקולים. פתאום אני רואה את אשתך מגיעה עם הילדים ברכב שלכם, יורדת לדבר עם אחד הסבלים ומתעלמת ממני לגמרי, בקושי הנידה ראש להגיד לי שלום?! אני בא להגיד שלום לילדים, והיא מצווה עליהם לסובב את הראש, ואני שומע אותה אומרת להם; "לא לדבר עם אף אחד!" פתאום הפכתי לאדם זר, לא קיים, שמים עליי זיין. מה זה?! השתגעתם גמרי?! ככה להפוך אותי לאדם זר? לאויב?!

ספיר: איך הילדים נראו?

תם: מבוהלים, אולי נבהלו ממני אני לא יודע. למה אתה שואל?

ספיר: שאלת אותה לאן היא עוברת?

תם: כן, רציתי גם לאחל לכם "מעבר מוצלח" אבל היא נופפה לי ביד שאין לה זמן, (מדגים) עשתה ביד סיבובים בתנועה חוזרת כזאת... שהיא תבוא להיפרד מאוחר יותר. שאלתי את הנהג המשאית ואת הסבלים, "לאן?" אף אחד לא רצה לדבר אתי, כולם הפנו את הראש הצידה, הרימו כתפיים ועיוותו שפתיים כאילו אומרים; 'אין להם מושג'. אז אמרתי לעצמי, 'משהו כאן לא נורמלי ונודף ממנו ריח של סירחון'. לא מתקבל על הדעת שיתייחסו אלי בצורה כזאת, בושה.

ספיר: לא קיבלת אף רמז לאן?

- תם:** למה אתה שואל את כל השאלות האלה? אני שואל את השאלות!
- ספיר:** (בבוטות) קיבלת רמז או לא קיבלת?!
- תם:** לא קיבלתי!
- ספיר:** תחשוב טוב.
- תם:** אני חושב מצוין, לא קיבלתי!
- ספיר:** פאק!
- תם:** מה פאק?...
- ספיר:** פאק, פאק, פאק!!
- תם:** רגע, רגע... אתה רוצה להגיד לי שלא ידעת?!
- ספיר:** בת זונה! ניקתה אותי וניתקה אותי מהילדים.
- תם:** (המום) מה?!
- ספיר:** בזמן האחרון הרחתי שמשוהו לא בסדר בהתנהגות שלה. לא תיארתי שזה מה שיקרה... (לעצמו) אנ'לא מאמין! איך היא עשתה לי את זה?!
- תם:** גם אני אמרתי לעצמי שמשוהו כאן לא הגיוני, לא מתאים לך לעזוב ולשמור על דבר כזה בסוד.
- תם:** די! אני לא רוצה להאמין!
- ספיר:** פאק!
- תם:** פאק! פאק! מה עושים?
- ספיר:** (חסר מנוחה) מה עושים? ... מה עושים? ... מה עושים? ... לא יודע למה לעשות!... ראית במקרה את השם של חברת ההובלות?
- תם:** אני מנסה לשחזר את מה שראיתי...

ספיר: תשחזר-תשחזר...

תם: ברכב הפרטי היו הילדים, הרכב התחיל לנסוע... רק אז, הילדים חייכו, נופפו לי לשלום.... נופפו... נופפו... על המשאית הספקתי לראות... ציור של דמות... אוטמת את האוזניים שלה... (מדגים) ככה...

ספיר: מה זה אומר ככה?

תם: לא יודע.

ספיר: אולי הם חרשים... המובילים.

תם: (רואה את המכתב על הרצפה) מה זה?

ספיר: תקרא-תקרא.

תם: (מרים את המכתב וקורא)
מִיֶּשֶׁהוּ שָׁם קוֹרֵא לִי,
מְשַׁחֵק בְּנִדְמָה לִי...
הוֹלֶכֶת אֶל הָאוֹר,
הַחֶשֶׁךְ כָּאֵן גָּדוֹל, וְלוֹקַחַת הַכֹּל...
(בגיחוך) מה זה? היא כתבה לך שיר?

ספיר: תמשיך-תמשיך.

תם: (קורא) "לפני יומיים היה לנו ריב גדול מאוד. שנינו היינו מותשים ומצב רוחנו היה בכי רע, אני מקווה שזה לא יהרוג אותך".
(לספיר) נפרדים!?

ספיר: תמשיך-תמשיך.

תם: "היו לך התקפי זעם וצעקות ואמרת שאינך יכול לשאת אותי יותר.
(הקול שלו מזדווג עם קול של אישה)
אמרת שאני מכוערת, נודף מהגוף שלי ריח רע של חלב שהחמיץ, ואתה לא יכול לחבק אותי יותר, בכל פעם שהיה בינינו ויכוח שלא ידעת איך להתמודד, עזבת והשארת אותי לבד עם הילדים. תמיד ברחת מהבית ישר

לחברים שלך, הייתי כנועה וכלואה בבית מעל עשר שנים. הייתי תמיד
קורבן זמין בשבילך, טרף קל..."
(פונה לספיר) כל זה, זה.. אמיתי?

ספיר: תמשיך-תמשיך.

תם: "אתה יוצא לפעילות ספורטיבית, ולבילויים עם חברים ואני נשארת בבית
עם הילדים. כשאתה נשאר בבית אתה חסר מנוחה וחושב על מה שאתה
מפסיד בחוץ, אתה מייצר עוד משבר כדי למצוא תירוץ לצאת".
את כל זה באמת עשית?!

ספיר: תמשיך-תמשיך.

תם: "עכשיו אתה חופשי כמו שרצית תמיד, אני מאחלת לך הצלחה.
נ.ב- תחשוב קצת על השיר, נתח אותו ואולי ייפול לך האסימון".
(לספיר) פשפש... חתיכת מכתב... אתה רוצה להגיד לי שלא ראית אף סימן
מקדים שהיא עומדת לארוז ולעזוב?

מבחוץ נשמע מאמץ של מנוע משאית. השניים נדרכים מיד, מביטים זה בזה ומזנקים אל החלון.
החלון היה צר מלהכיל את שניהם, לכן ויתר תם לספיר.
רעש של משאית שמנסה לתמרן ולבצע פנייה ברחוב הצר.

ספיר: זאת המשאית?

תם: (מותח צוואר ג'רפה, מציץ החוצה) לא, לא זאת. זאת משאית קירור... אתה
לא רואה?"

ספיר: (ממלמל לעצמו) נו בטח, באו לקחת את הגווייה שלי.

חוזרים מאוכזבים לסלון.

ספיר: (מתפרץ) למה לארוז ולברוח?!

תם: זה אשכרה ממש...

ספיר: היא גנבה את הכול וברחה!

תם: וואלה נכון... בדיוק ככה.

ספיר: אפילו את פחי האשפה לקחה!

תם: בשביל מה היא צריכה את הפחים...

בחוץ נשמעים השכנים נותנים עצות צרחות החלו לפלח את האוויר והפריעו לספיר להתרכז בצרותיו.

ספיר: ש-קט!!! (צורח והדי קולו מהדהדים מהחדרים. "קט-קט-קט...")

מבחוץ נשמעים היטב עצותיהם של ההמון:

- איפה אתה נוסע? תשבור ימינה, ימינה...
- אתה מכסח את העצים!
- על איזה סיוע אתה מדבר?
- אתה מתחפר...!
- יש לך אבן בגלגל שנתקע... שלא תעוף בנסיעה.
- אז תבואו לעזור לדחוף...
- תגיד לו שישע אחורה כדי להוציא את האבן...
- תשים משהו מתחת לגלגלים...
- נהג מטומטם...

ספיר: שקט!!!

שתיקה

ספיר: ... רגע-רגע... כנראה... לפי מה שאתה מספר, כנראה שהיא לא הייתה בזמן שהסבלים ארזו.

תם: כנראה שלא.

(אחרי שתיקה קלה) ולא הרגשת כלום-כלום?

ספיר: הייתי בעבודה איך יכולתי לדעת?

תם: (שתיקה קלה, בהיסוס) ובזמן האחרון לא שמת לב לשום שינוי יוצא דופן בהתנהגות שלה?

ספיר: לא.

תם: שום...

ספיר: (צורח) לא!

(אחרי שתיקה קלה)

איך הייתי אמור לדעת?!

תם: (בכעס) זה ממש פאק-פאק-פאק!...

לא שמעת הודעות בטלפון הביתי?

ספיר: (צווח) לקחה הכול!!

די עם השטויות שלך ותפסיק לזיין לי את המוח! השאלה עכשיו מה אני

עושה מכאן והלאה? מה היא מנסה להגיד לי?

(נע בחזר בחוסר מנוחה)

בא לי לחפש זונה עם איידס לזיין אותה ולקבל איידס.

תם: (צוחק) למה?

ספיר: מה אתה צוחק?!

תם: כי זה מצחיק מה שאמרת.

ספיר: אני מדבר ברצינות!

תם: עכשיו אתה מדבר שטויות.

ספיר: כנקמה!

(פתאום מוציא קול זעקה צורמת) אההה...!

תם: (נבהל) זאת זעקה על טבעית!

ספיר: כי קורה כאן משהו לא טבעי...

(מחפש את המילים) משהו... משהו... כמו...

- תם:** כמו כביסה שלא מתייבשת!...
- ספיר:** בדיוק! מה אני עושה... מה אני עושה... מה אני עושה... מה אני עושה עכשיו... מה אני עושה... מה אני עושה... מה אני עושה עכשיו...
- תם:** לא אמרה לל...
- ספיר:** (פתאום נזכר) היא... היא... אמרה לי פעם אחת... "אני רוצה שתדע, שאת כל המשכנתא של הבית אתה תשלם ועד הפרוטה האחרונה".
- תם:** ככה אמרה?
- ספיר:** ואני הטיפש שמעתי את המילים ונתת להם לעבור לי ליד האוזן.
- תם:** זלזלת.
- ספיר:** כן, הכול היה גלוי לפני ולא שמעתי.
- תם:** אז על מה היא רומזת שהשאירה את בובת הכלב?
- ספיר:** הבאתי לה מתנה בפגישה הראשונה שלנו.
- תם:** ועל מה זה רומז?
- ספיר:** אני לא יודע מה היא רוצה לרמוז בזה, אולי שלא ניפגש יותר, שהיא מחזירה את הפגישה הראשונה.
- תם:** הלכת עם בובה כזאת גדולה ברחוב?
- ספיר:** שיחקתי אותה כמו המחזרים בסרטים.
מה אני עושה עכשיו?
- תם:** מעניין לאן היא עוברת.
- ספיר:** כל דבר קורה אצלה בחשאי.
- תם:** והילדים לא רמזו לך כלום-כלום?
- ספיר:** כנראה שגם לילדים היא לא סיפרה - אחרת היו מספרים לי.

תם: למה שלא תתקשר למשפחה שלה?

ספיר: (מחייג, ממתין לתשובה)
הבת-זונה ארגנה את הכול לפני שברחה...
לא עונים... (מחייג למקום אחר)

תם: (נזכר) צלצל לאחיה...

ספיר נועץ בו מבט.

תם: הוא חוקר...
והוא אדם ישר.

ספיר: זה מה שאני עושה...

שתיקה.

תם: גם הוא לא עונה?...

ספיר: הלו, שפירא...
אתה יכול לבוא?
לא טוב מאוחר יותר.
כי...כי יהיה זה כבר מאוחר מדי...
אתה לא יודע שום דבר ממה שקרה?...
אז תבוא ותראה בעצמך.
שפירא, לא, זה לא לטלפון, את זה צריך לראות!...
כן אסון, דחוף מאוד! ותשתדל להגיע כמה שיותר מהר.
כן שווה להפעיל סירנה.
(מסיים את השיחה. לתם) הוא מבוהל.

תם: טוב מאוד, שיהיה מבוהל. לא השאירה כלום? שום דבר בחדרים?

ספיר: שום דבר. השאירה רק את מה שאתה רואה, ואת צל התמונות שהיו על הקיר. זה מה שנשאר לי.

תם: אני לא מאמין למה שקרה.

ספיר: לך לחדרים ותראה בעצמך את הריק.

תם ממחר לבדוק בחדר.

ספיר: כוס-אמק, איזה עיוור הייתי...

(בחוסר מנוחה) צריך לעשות משהו... אבל מה? מה עושה אדם במצבי? מה? מה?
הייתי חרא עד כדי כך?!

תם: (חוזר) החדר ריק... (ממחר לחדר אחר)

ספיר: איזו נבלה מסריחה.

תם: (חוזר) גם השני ריק... (רץ לחדר אחר)

ספיר: זה לא יעבור לה בשקט.

תם: (חוזר עם סולם) גם ריק, אבל תראה מה מצאתי.

ספיר: מה אתה רוצה שאני אעשה עם הסולם? שאתלה את עצמי?

תם: יש לכם סולם כזה גבוה ולא ידעתי עליו?

ספיר: הוא לא שלנו, בטח מרוב שזירזה את הסבלים, הם שכחו לקחת אותו.

תם: אתה יודע מה חשבתי בזמן שהתרוצצתי בין החדרים? (בחשאי) אולי כדאי להחליף את המנעולים.

ספיר: מה יש כבר לגנוב?!

תם: אתה חייב לפעול מהר.

ספיר: איך לפעול מהר אם אני לא יודע מה לעשות?

תם: כי מה שאני מבין מהמכתב זה שהיא רצתה לצאת מהנישואים. ואני גם מבין ומזדהה עם הרגשות שלך, אבל גלגלי המשאית מתגלגלים מהר קדימה למקום כלשהו, ואי אפשר להחזיר את המשאית בִּרְבֵּרָס. תזכור... (מבחין שספיר לא מרוכז) ת'ה מקשיב לי בכלל?

ספיר: (שקוע במחשבות) תמשיך-תמשיך.

תם: יש לה את הילדים שלכם והיא צריכה אותך, אתם עדיין נשואים כחוק ואתה המפרנס היחיד. הדבר הטוב ביותר לעשות לדעתי?

ספיר מעיף בו מבט חז.

תם: לא לעשות כלום!

ספיר: להשלים עם המצב כמו מטומטם!

תם: לא תהיה לה ברירה, היא תיצור איתך קשר כי היא תרצה את הכסף שלך! הרי לגדל שלושה ילדים לבד בלי הכנסה, זה בלתי אפשרי...

ספיר: (מצחקק מתוך ייאוש) פעם היא השאירה לי פתק שהיא רוצה שאנסה לגור מחוץ לבית שלי ואמרה לי; "שם, במקום אחר, משלך, תרגיש חופשי יותר"...

תם: כנראה שלא רצית להבין שהיא באמת רצתה להתגרש. המזל שלך שלא החליפה מנעולים.

ספיר: חבל שלא החליפה את המנעולים! לפחות לא הייתי רואה את הריק הזה! מה אני עושה עכשיו? עם מי אי יכול להתייעץ? עורכי הדין יפעילו אותי כמו מריונטה וינצלו את המצב שלי ואהפוך להיות קורבן בפעם השנייה. יחלבו אותי!

תם: תתגרשו.

ספיר: להתגרש זה כרגע לוקסוס שאין לי אותו!

תם: מצד שני, אם תתייעץ עם חברים, כל אחד יחשוב שהוא נותן לך את העצה הכי טובה, כי ככה חברים תמיד חושבים וזה רק יבלבל אותך. אז אני מציע לך להיזהר מאוד מעצותיהם של חברים... תשמע בקולי, צור קשר עם עורך הדין שלך ותתחיל את התהליך.

ספיר: (חוכך בסנטרו) להתחיל תהליך אתה אומר?...

תם: היא אישה ערמומית, ושחקנית טובה! היא עכשיו בדרך לחיים אחרים. היא חשבה כבר איך לבנות את החיים שלה בלעדך, אתה כבר לא יכול לשלוט בהם, ואם תנסה לעשות את זה רק תתאכזב.

ספיר: תם, אתה יודע שאתה מזיין לי את המוח? ציפיתי לשימוע ממך לדברים אחרים ולא לזרות לי מלח פלפל על הפצעים. אתה לא חבר.

תם: (נעלב מאוד) אני לא חבר?! אני לא חבר?! הא...? מה ציפית לשימוע ממני?!

ספיר: אתה מדבר עכשיו כמו שכן.

תם: זה מעליב מאוד מה שאמרת עכשיו, אני חבר אמיתי! לא רק שכן!

ספיר: אוקיי...

תם: בתור חבר אמיתי אני אומר לך, אם אתה רוצה להציל את הקשר שלך עם הילדים שלך, להתגרש ממנה בתנאים שיהיו טובים לך ולילדים, אתה צריך לשכוח מה שהיה, ולהחליט לשתף פעולה כדי להמשיך הלאה עם החיים שלך! או שאתה רוצה להמשיך לסבול!

ספיר: היא התחרפנה לגמרי... משהו פה מסריח, לדעתי היא מסתירה ממני איזשהו, איזשהו סוד.

תם: את הסוד היא גילתה כבר, חטיפה ובריחה.

ספיר: משהו אחר מסתתר מאחורי ההתנהגות הקיצונית הזאת שלה, כאילו מצאה גבר אחר. היא כתבה: "מישהו מחכה לי, מתחת לפנס" משהו דומה לזה.

תם: מתחת לפנס, היא התכוונה שהיא צריכה לחפש את המישהו הזה מתחת לפנס.

ספיר: אוי תם-תם-תם טמטמת לי את המוח.

תם: בינתיים זה שיר פרידה, לא יותר מזה. אם היא בוגדת, אני לגמרי מסכים עם הכעס שלך. אני לא חושב שזה המצב... אולי תשאל את השכנים אם ראו את שם חברת ההובלות?

ספיר: בדיוק חשבתי על זה. רעיון טוב, בוא נתפצל. כל אינפורמציה חשובה!

תם: ביחד יותר טוב...

יוצאים. אור יורד.

תמונה 2

לאחר זמן מה, דפיקות בדלת. שפירא (גיסו של ספיר) קצין חוקר במשטרה. מציץ ואחר כך נכנס. מעיף מבט על הדירה ולא מבין.

שפירא: (הולך לפתח כל חדר וקורא) ספיר?

ספיר? איפה אתה?...

מה קורה פה?

למה הדירה ריקה?...

ספיר?...

ספיר?...

חדרים ריקים...

רגע-רגע אין משאית בחוץ, והוא אמר לי לבוא לראות בעצמי...

אולי הוא במחסן!

שפירא יוצא מהדלת האחורית של הבית, לכיוון המחסן

תמונה 3

ספיר ותם חוזרים מהדלת הקדמית של הבית.

תם: ראית מה זה שכנים?

ספיר: מגעילים.

תם: פתאום נהיו עיוורים. הלוואי שיתעוורו באמת. שילכו לעזאזל!

ספיר: חזרנו לתוך הריק...

תם: שמת לב שיש הד בדירה?...

ספיר: ...היום הכול נגדי. פתאום אף אחד לא ראה ולא שמע, פתאום לא זוכרים,

לא מתערבים. איזו חבורת שכנים מגעילה עם פרצופים מעוותים.

תם: ככה זה שכנים, כשהם רוצים משהו, הם יודעים טוב מאוד להיות נחמדים, לדפוק בדלת, לחייך, לבקש כלי עבודה ולהתחנף. ראית איך היא אמרה לך? "שלום אתה לא אומר לי, ופתאום עכשיו אתה דופק בדלת?"

ספיר: כי היא בת זונה!
אני אומר לך יש פה משהו שלא מתיישב לי בראש.
(פאזזה) היום זה היום ההולדת שלי והיא...

תם: אה, מזל טוב...

ספיר: זה מזל טוב זה? ביום כזה לעזוב אותי?
ככה?! בלי לקבל ברכה מהילדים?

תם: מתוחכמת.

ספיר: מטומטמת!

תם: תראה מה השאירה לך, בובת כלב. אני אומר לך שהיא רומזת לך משהו.

ספיר: מה היא יכולה כבר לרמוז?

תם: כשהייתי ילד, גדלתי בשכונה קשה. לא היה לי מה שהיה לאחרים, אבל תמיד יכולתי לסמוך על הכלב שלי, הוא הקשיב לסיפורים שלי כמו אחד שמבין, היה מעקם את ראשו לצדדים בסקרנות, מהנהן ומקשיב בתשומת לב כמו בן אדם מבוגר... אפילו היה משמיע מן יללה שקטה...

ספיר: הרסת אותי, בבקשה תגיע לעיקר!

תם: תגיד לי... מיהו החבר הטוב ביותר של האדם ונמצא אתו במצוקה ומשגיח עליו?

ספיר: בחייך תם, תפסיק עם ההתחכמויות של בלש חוקר, זאת בסך הכול בובת כלב מצמר, לא כלב אמתי.

תם: כך גם היו היחסים שלכם, הם לא היו לא אמיתיים.

ספיר: היא כלבה אמיתית!

שפירא נכנס מהדלת האחורית.

שפירא: איפה אתה?! חיפשתי אותך במחסן. זאת באמת הפתעה! לא מצלצלים ומודיעים עוברים דירה? כאילו לא קיימת משפחה?!

ספיר: (בכעס) עוברים?!

שפירא: מה קורה?

ספיר: מה שאתה רואה.

שפירא: אני רואה כלום.

ספיר: אני חוזר הביתה מהעבודה וזה מה שאני רואה. אחותך גילחה את הכול, הרהיטים, התמונות, המכשירים. היא לקחה את כלי הבישול, התצלומים, הקישוטים, בגדים, ספרים, תקליטורים והכי גרוע את הילדים. לקחה גם את כל מה שהיה שייך לי אישית... השאירה אותי לבד בדירה ריקה לגמרי עם קירות ריקים וצל של תמונות.

תם: (מתערב כדרך אגב, בקול שקט) השאירה בובת כלב ומכתב.

שפירא: (לספיר) זאת צריכה להיות מתיחה ואני צריך להיות בהלם?

ספיר: אתה רוצה להגיד לי שלא ידעת?

שפירא: (נדהם) מה?!

ספיר: (בלעג תוקפני) מה?!

שפירא: (מופתע) על מה אתה מדבר?!

תם: (בקול שקט) השאירה גם מפתחות של...

ספיר: (ממשיך לשפירא) אתה לא מבין או שאתה עושה את עצמך?

שפירא: (מופתע) איזה טון דיבור!

ספיר: לא ידעת שהיא עומדת להסתלק?!

שפירא: לא. גם אני מופתע בדיוק כמוך. זה באמת אסון!

ספיר: (מזהיר) אם יתברר שאתה ידעת ואתה משקר, זה סוף הקשר שלנו!

שפירא: איזה סיבה יש לי לשקר? אתה חושב שאם הייתי יודע הייתי תומך בצעד כזה מטופש? הייתי עוצר אותה בגופי! גם אני אבא לילדים, ואם היו מנתקים ממני את הילדים בצורה כזאת אכזרית הייתי משתגע אולי יותר ממך!

(פאוזת. חושב לרגע) עכשיו בוא נחשוב איך מאתרים אותה ואת הילדים.

תם: היא לקחה גם את האוטו שלו.
המשפחה לא יודעת?

שפירא: כלום! אני יודע שהיחסים ביניכם מעורערים, אבל עד כדי כך?! לקום לקחת הכול ולברוח?

ספיר: לקחה? גזלה אותי! שדדה אותי! רמסה אותי! ניתקה אותי מהילדים שלי! גנבה את כל החפצים האישיים שלי, השפילה אותי, כל הבגדים שלי, אפילו את תחתוני הבוקסר לקחה, לא השאירה סיכה בבית.

תם: (משחיל משפט) זה בטוח בגלל שהסבלים ארזו.

ספיר: זאת התודה למפרנס של המשפחה? אני מרגיש כמו איוב, לקחו ממני את הכול.

תם: (אומר בשקט) הסולם של הסבלים.

שפירא: לפני שעה בערך צלצלתי אליה סתם כדי לשאול מה נשמע. הטלפון היה כבוי.

תם: בטח כבוי. עשתה הכול בשקט... כמו הלטאה הזריזה שמשאירה את הזנב שלה מאחור, הטורף מתרכז בזנב שמתפתל ולא שם לב שהלטאה בינתיים בורחת לו... אפילו החייה בטבע אחרי שמחלצים אותה היא מעיפה מבט לעבר המחצים, ומכולם עצלן החייה עשה מהלך מדהים שהפנה את ראשו והרים יד לקח זה אות תודה על החילוץ

ספיר: תם תפסיק לזיין את המוח!

תם: בחיי ראיתי זאת נשיונל גיאוגרפיק...
עכשיו כדאי שתצלצל לבנק לבדוק מה מצב החשבון.

ספיר: על זה לא חשבתי... (זו הצידה ומחייג)

שפירא: עשתה צעד מטומטם, ככה לא נפרדים, היא הייתה צריכה לחכות עוד קצת, להתייעץ, לחשוב מסודר... להתייעץ עם המשפחה. אלוהים, מה עבר לה בראש!?

תם: היא חשבה על זה הרבה זמן. זאת לא תוכנית של הרגע האחרון.

שפירא: בהחלט יתכן.

תם: ולא שיתפה אתכם בכלום-כלום?

שפירא: לא שיתפה.

אתם יודעים מה היה כיוון הנסיעה? שכנים... משהו...

תם: השכנים חשבו שהם עוברים דירה, כעסו שלא נפרדו מהם, ואף אחד לא שם לב או לא רצה לשים לב מה שם חברת ההובלות. אני חזרתי מהעבודה וראיתי כשהכול כבר היה על המשאית, היא והילדים נופפו לי לשלום ונסעו.

שפירא: לא שמת לב לשם החברת ההובלות.

תם: אני לא צריך לעבור דירה, אז לא שמתי לב... בצד המשאית היה ציור של דמות שאוטמת את האוזניים, (מדגים) ככה.

שפירא: היה סמל של חצוצרה? לא לצפור הנהג חירש?

תם: לא רק ככה (מדגים שוב)

שפירא: אני לא מאמין שיש לה סיבות לגיטימיות לעזוב. הוא הרים עליה יד או משהו?"

תם: "מי ספיר? השתגעת?! בחיים לא! יש הבדל בין בריחה לא נכונה כפי שעשתה, או סיבה אחרת ומוצדקת שאם הייתה אלימות במשפחה, אבל זה לא המקרה שלנו..."

תגיד, אף פעם לא רמזה למשפחה ולא הזכירה את המילה עזיבה/מעבר? משהו?...

ספיר: (חוזר אליהם) היא שודדת אותי עד הסוף! השאירה אותי כמו אדם מת. לקחה ממני הכול ושלחה אותי לקבר!

תם: גם את החסכוניות?

ספיר: הוציאה את הכול...

תם: הייתה מורשת חתימה... יאללה...

ספיר: חכו ותראו, אני אעשה לה כאלה צרות... כאלה שעושים רק לאויב אכזר! הפכה אותי לפראייר? אני אהפוך אותה למשוגעת! את הנשמה אני אוציא לה! אני אגרום לה ללכת ישר לאברבנאל! (בועט בבובת הכלב)

תם: מה עשה לך הכלב המסכן?
(מרים את בובת הכלב מלטף ומנקה אותה ומניח על הסולם)

ספיר: אני פראייר גדול שלא הייתי ער למלכודת שטמנה לי ונפלתי לתוכה! אם רק אתפוס אותה!
(פתאום תופס את תם בחולצתו ומנער אותו)
למה היא עושה לי את זה?!

תם: ספיר, ספיר, ספיר, אתה עכשיו פגוע מאוד...

ספיר: (ממשיך לנער אותו) למה?...

תם: אל תיתן למצב לצאת מכלל... בחייך עזוב...

שפירא: (מפריד בניהם בעדינות) ספיר די, די ספיר, תן לחשוב בשכל, ברוגע...

ספיר: (עובר לתפוס את שפירא) תבין! צריך אומץ להפריד את החיים של אבא מהילדים!

שפירא: ספיר, ספיר,

ספיר: אני עכשיו מדמם!

שפירא: אני מדמם איתך! ספיר, תרפה ותירגע, אנחנו איתך.

ספיר: (מרפה) סליחה... (נאנח)

שתיקה קלה. שקועים במחשבות.

תם: שפירא, אתה נשאר פה?

שפירא: אני אשאר עוד קצת.

תם: (בשקט לשפירא) אני הולך להביא כמה דברים... שיהיה לו.
(יוצא)

ספיר מסתובב בחדר ונוהם. לאחר זמן מה.

שפירא: הכעס ברגעים כאלה הוא האויב מספר אחד של האדם, אל תיתן לו להשתלט עליך.

ספיר: אבל קשה לחטוף את המכה הזאת. אני חושב להתקשר למשטרה.

שפירא: אני המשטרה.

ספיר: תתקשר, תודיע!

שפירא: ספיר, אני מבטיח לך שאני אטפל בזה באופן אישי.

ספיר: אני בטוח שנתקלתם במקרים דומים בעבר?

שפירא: בדרך כלל המשטרה לא מתערבת במקרים כאלה. יש עורכי דין ובתי משפט בשביל זה. מה שכן. היא סיפרה לנו שחשבתם ללכת לטיפול זוגי.

ספיר: (קרוב לשפירא) זה מה שיש לך להגיד לי!

שפירא: אני איתך, לא נגדך.

ספיר: והיא אחותך, לעזאזל!

שפירא: אני מבטיח לך שאטפל בזה.

ספיר: רק אתמול אמרה לי שאם פעם ניפרד נעשה חלוקה צודקת.

שפירא: אל תדאג, מילה שלי זאת מילה.

(שפירא מקבל קריאה אלחוטית)

אלחוט: (קול אישה) *שפירא, איפה אתה?*

שפירא: אצל הגיס.

אלחוט: *מה שלומם?*

ספיר מסמן בשפתיו "אף מילה"

שפירא: בסדר-בסדר.

אלחוט: *תמסור שלום ממני.*

שפירא: אמסור-אמסור.

אלחוט: *קפוך לתדרוך במטה.*

שפירא: את לא יכולה להגיד באלחוט- באלחוט?

אלחוט: *בַּמְטָה - בַּמְטָה.*

שפירא: אני זו הצידה- הצידה.

אלחוט: *במטה- במטה.*

שפירא: תדרוך עם מי? עם מי?

אלחוט: *במטה- במטה.*

שפירא: חיוני?

אלחוט: הכל במטה-במטה.

שפירא: זה דחוף?

אלחוט: במטה-במטה.

שפירא: בדרך אליך למטה-למטה רות סוף.

(סוף שיחה) אני אעזור לך להתארגן מחדש. יש לך כסף כיס?

ספיר: לארנק שלי לא הגיעה.

שפירא: אם תצטרך, אל תתבייש לפנות אלי.

ספיר: שאני אקח כסף ממשכורת של שוטר?

שפירא: (טופח על הכתף) תהיה חזק! אני אעשה הכול כדי לברר פרטים. אני אבדוק

לאיזו חברת הובלות יש ציור אטימת האוזניים כמו שתם ראה על

המשאית.

שפירא יוצא. ספיר לבדו, בוחן את החלל הריק...

בוחן את גובה הסולם...

מוזיקת מעבר אור יורד.

מערכה 2

תמונה 1

בסלון שולחן-גינה ושני כיסאות מאולתרים. מגש ועליו צלחות פירות וירקות, תרמוס וכוסות קפה חד-פעמיות. **הסולם** ניצב בפינת עומק הבמה על מדרגות הסולם בובת הכלב. ספיר נמצא כבר על הסולם, רואים רק את פלג גופו התחתון, **רגליו אינן** מונחות על מדרגת הסולם, הן תלויות באוויר ברעידות קלות.

חבל לידו משתרבב עד למטה לרצפה.

תם נכנס לבוש בגדי עבודה משומשים, בידיו פח צבע, רולר ומגש, דלי עם סמרטוטים ובגדי עבודה עבור ספיר. מבחין בפלג גופו התחתון של ספיר שרגליו תלויות באוויר ורועדות. תם קופא במקומו לרגע. האבירים נשמטים לו מהזיזים ורץ לסולם.

תם: (נרגש עד כדי כך שהוא מתקשה להשמיע קול. במאמץ יוצא לו לחש חנוק)
ס-ס-פִּיר! ס-ס-פִּיר!...!! ס-ס-פִּיר! ס-ס-פִּיר!...!!

תם, מרוב לחץ יתר נתקף בחרדה וקוצר נשימה והוא מתחיל לעלות במדרגה הסולם שלב אחד או שניים ולרדת. עושה זאת מספר פעמים.

תם: (בקול לחוץ וכמט משותק) ס.... ספיר... אוי ספי... למה? למה? למה? ... (לבסוף יוצא לו קול בכי) **ספיר!!!**

ספיר: (מתעטש וכמעט מקיא) ... מ-ה?

תם: (מתנשם) אתה חי!?

ספיר: למה?

תם: אתה נושם?

ספיר: בקושי.

תם: אני עולה להציל אותך... (מספיק לעלות שני שלבים)

ספיר: אל תעלה! הסולם יכול להישבר!

תם: איפה הראש שלך נמצא?

- ספיר:** בבוידם!
- תם:** ואיפה שאר הגוף שאני רואה את הרגליים מפרפרות
- ספיר:** נתמך בפתח הבוידם.
- תם:** ולמה הראש בבוידם?
- ספיר:** מנסה להגיע לחבילה.
- תם:** הראש קשור לחבל או משוחרר?
- ספיר:** מזיע... בקושי נושם.
- תם:** תוציא את הראש שנראה אותו בלי חבל.
- ספיר:** (מרוצה. עדיין מעל הסולם) בבוידם היא לא נגעה, אתה שומע? הסבלים שכחו לבדוק את הבוידם.
- תם:** מה מצאת בבוידם? אוצרות?
- ספיר:** לא.
- תם:** אז למה אתה כל כך שמח?
- ספיר:** כי את הבוידם לא לקחה. תזוז, שלא יפגע לך בראש.
- ספיר מתחיל לרוקן את הבוידם ולזרוק מספר חפצים למטה: נעליים צבאיות ישנות, בגדי צבא ישנים, את שארית החבל, תיק קטן, מזוודה מחבת אוכל ישן ועוד...
- ספיר:** (מתחיל לרדת) אין משהו מיוחד.
(מתעטש בקול) את הבוידם שכחה לקחת.
- תם:** אתה מרוצה מהזבל הזה?
- ספיר:** (מתעטש) זבל של זיכרונות בבית ריק גם זה משהו. (מחייך) "באין ציפור שיר, גם עורב יחשב זמיר"

תם מותח את צווארו ומסתכל על ספיר בחשדנות.

תם: אתה נראה לי קצת לא דומה לעצמך וזה לא מוצא חן בעיניי.

ספיר: (מחטט בחפצים ברפרוף. בועט באחד החפצים)
זבלה, השאירה זבל!

תם: תראה, הבאתי צבע, נשאר לי פח כמעט מלא.

ספיר: קודם נשתה את הקפה. (מתעטש)

תם: לבריאות. זה קרדית אבק הבית.

ספיר: מהבוידם.

מתיישבים. שותים קפה.

תמונה 2

תם: תגיד... למה לא נפרדתם כשהתחילו כל הבעיות?

ספיר: שאלתי אותה פעם; 'למה שלא נפרד בטוב?'

תם: מה ענתה?

ספיר: "מרחמת עליך".

תם: (מתפקע מצחוק) ככה אמרה לך?

ספיר: במילים אלה.

תם: ומה עשית?

ספיר: גירדתי בביצים והמשכתי לראות טלוויזיה. אבל מה שגרוע יותר, שהיא אמרה את זה בכזה... בוז.

- תם:** חבל שלא שיתפת אותי כשהבעיות התחילו.
- ספיר:** מה יכולת לעשות? (מתעטש)
- תם:** (מגיש לו טישו) קח תקנח את האף, זה עוזר.
- ספיר:** (לוקח ומקנח את האף) ואוו... בטון יוצא לי מהאף.
- תם:** יש לחבר שלי עורך דין, מספר אחד בארץ!
- ספיר:** לכולם יש חבר עורך דין מספר אחד בארץ.
- תם:** הוא היה עושה לכם הסכם פרידה מצוין, עם תנאים טובים לשניכם ולטובת הילדים.
- ספיר:** דברים כאלה לא מתכננים, הם פשוט קורים.
- תם:** איך אתה?
- ספיר:** איך אני עכשיו או אז?
- תם:** עכשיו.
- ספיר:** איך נראה לך?
- תם:** רגוע יותר. או שזה השקט לפני הבלגן?
- ספיר:** אחיה אמר לי לסמוך עליו... אני רגוע. אתה יודע, כשיש קשרים פה ושם, החיפוש מתקדם מהר יותר.
- תם:** מדינה של מקורבים. בלי מקורבים לא תצליח אף פעם, בשום מקום, בכל התחומים!
- ספיר:** כי אין לו קשרים ומכרים חחח... ואללה צודק הפרוטקציה נמצאת בכל תחומים, ואני צריך מאוד את הפרוטקציה הזאת עכשיו. הוא הבטיח שיפעיל את כל הכוחות, אם צריך הוא יזניק אפילו רחפן עד שימצא אותם.
- תם:** נגמור לשתות ואני אעזור לך לצבוע.

שתיקה. שותים.

תם: תגיד, הייתה ביניכם בכלל אהבה במשך השנים?

ספיר: (נאנח) הייתה, אבל עם השנים האהבה הפכה לעימותים מיותרים. הטעות שלי הייתה שחשבתי שהיא באמת אימא טובה.

תם: דווקא ראיתי שהיא משקיעה מאוד בילדים.

ספיר: טוב?! היא עשתה שתי הפלות בלי לספר לי.

תם: ואללה?!

ספיר: כמו שאתה שומע. כך שבחיים היא לא יכולה להיקרא אימא טובה!... אבל, אני מאמין שלכל דבר יש מחיר בסופו של דבר... (מצביע למעלה) אתה רואה?... שם למעלה, יש מי שיעשה את הצדק... (נזכר, בחיוך) את המשפט הזה אמרתי פעם לנהג אחד והוא גיחך והניד את הראש, ובסוף קרה לו מה שלא חלם שיקרה לו בחיים.

תם: אז מה אתה שותק, ספר מה קרה?

ספיר: תבעתי למשפט את הנהג שנכנס לחנייה תת-קרקעית ופגע ברכב שלי שחנה. האיש יצא וצילם מכל מיני זוויות את הפגיעה ואותי יושב באוטו. הביא לבית המשפט תיק עם תמונות והפך את הקערה על פיה, ממאשים הפכתי לנאשם. השופטת האמינה לו והציעה לי לרדת מהתלונה. אמרתי שאערער. הזהירה אותי שאם אערער היא תטיל עלי מיד קנס על הוצאות בית המשפט. אז ויתרתי.

תם: הפחידה אותך.

ספיר: והצליחה הבת זונה.

תם: זונה בת זונה.

ספיר: האיש יצא מהמשפט מרוצה מאוד, אני יצאתי אחריו מהאולם, ירדנו במדרגות, ואני דיברתי לעצמי ככה שהאיש ישמע; "אין צדק בבית המשפט, אבל שם למעלה יעשה הצדק עוד היום!" אני נשבע לך תם... ואני לא

משקר לך. יצאנו החוצה ואני רואה שהוא הולך לאוטו שלו והוא עוצר, בשוק! מתחת לווישר שהיה צמוד דוח על חניה על מדרכה ובמקום תחנת אוטובוסים. וזה קנס-קנס רציני. בכוונה אני עובר לידו עם חיוך כזה רחב, עוצר לרגע ופונה למעלה ואומר בקול: "מה אלוהים? כבר? תודה לך" אני צוחק ומבסוט כאילו זכיתי במשפט.

תם: אמיתי?

ספיר: לגמרי, נשבע לך!

תם: אני מוכרח להודות שאתה מתמודד עם כל זה יפה. שולט בעצמך, בעוד שהאינסטינקט הראשון שלך היה להיכנס כמעט לפאניקה. יפה שאתה שומר על ראש צלול ורגוע.

ספיר: אני חושב בעיקר על הילדים.

תם: אל תדאג, היא לא תפגע בילדים.

ספיר: אין בית ספר שיכול ללמד אותך להתמודד עם החולשות של האדם.

תם: אתה יודע שהפכת להיות כמו אח בשבילי. תן לעצמך קצת זמן, אתה תתגבר ותבנה את החיים שלך בחזרה, בינתיים אתה יכול לישון אצלנו, עד שתתארגן.

ספיר: (מחייך) למה אין לי אישה עם האופי שלך, והיופי של אחיה?

תם: מה? אני לא יפה?

ספיר: תודה שאחיה יותר.

תם: חשוב להיות אופטימי ולנסות להאמין שזה לא סוף הדרך.

ספיר: אתה רומז שזה הסוף? או ההתחלה?

תם: גם וגם. תראה, אתה לא יכול לסמוך יותר על אשתך, ואני מצטער שאני אומר לך את זה... אבל שניכם הבאתם את זה על עצמכם. אם תסתכל אחורה על היחסים הבעייתיים שהיו לכם, יהיה לך קל יותר להתמודד.

ספיר נראה שקוע במחשבות.

תם: אתה בכלל מקשיב לי?

ספיר: בטח.

תם: אם אתה שואל אותי, היא החליטה כבר ולא תוכל לשנות את דעתה, ככה זה אצל נשים. עכשיו תגיד, ברצינות. היית רוצה להמשיך את החיים שלך עם אישה שלא מכבדת אותך? משקרת לך? לא מעוניינת להיות איתך? אתה צריך להחליט שאתה מתרחק ממנה. אתה מקשיב לי בכלל?

ספיר: כן, בטח... להיות קר ולהאמין שזה הסוף.

תם: בדיוק, אין לכם דרך אחרת אלא...

ספיר: (נכנס לדבריו) אתה יודע מה מרגיז אותי? שיום אחד היא לא עבדה ובחוצפתה לקחה גם את כל החסכוניות.

שתיקה קלה. תם פתאום מצחקק.

ספיר: מה?

תם: עלה לי רעיון; אם הנישואים שלי ידרדרו אני אציע לאשתי לצאת לחופשה בחו"ל ושם תוך כדי הטיוול וה- pleasure נחפש ביחד את ההסברים והפתרונות.

ספיר: ואתה חושב שתוכל להשאיר את המשבר בחו"ל ולחזור לארץ?

תם: אולי בגלל זה אנשים טסים הרבה לחוץ לארץ?
(אחרי פאוזת קטנה) שנעבוד?

קמים לעבוד.

תמונה 3

ספיר: אתה תתחיל קודם לנגב את הקיר עם סמרטוט יבש ואחר כך בסמרטוט לח, ותשפשף בעדינות את המקומות בין הבהירים לכהים שהשאירו התמונות.

תם: למה?

ספיר: לטשטש את הבדלי הצבעים והאבק.

תם: (לא קולט) מה זאת אומרת?

ספיר: קודם נשווה פחות או יותר בין הגוונים, ואחר כך נצבע.

תם: סליחה, אבל באמת לא הבנתי. (ומוציא לשון מקופלת פנימה בצורה הפוכה.)

ספיר: רואים שאתה לא מבין. קודם תכניס את הלשון אתה נראה כמו קוף. אתה רואה שהייתה כאן תמונה?

תם: כן.

ספיר: (מסביר לאט) אתה רואה, שהמקום בו הייתה התמונה, הצבע קצת יותר כהה מצבע הקיר שהיה חשוף?

תם: למה?

ספיר: תם, אתה באמת תמים עד כדי כך? או שאתה עושה את עצמך!

תם: אני שואל ברצינות.

ספיר: כי האור לא חדר מאחורי התמונה, לכן הצבע האורגינלי לא דהה והוא כהה יותר. תם, תחשוב קצת! צבעת את הבית שלך ולא נתקלת בזה?

תם: מאיפה אתה מכיר את הטריק של הסמרטוט?

ספיר: ראיתי פעם צבעי עושה את זה.

תם: וזה עובד?

ספיר: לא יודע, אבל שווה לנסות.

תם: (מבולבל) אם צובעים, למה צריך לטשטש? בין כה וכה צובעים.

ספיר: תם, עזוב אותי, טוב? קדחת לי במוח. תעשה מה שבא לך ואיך שאתה מבין ובאיזה צבע שתרצה. תחשוב שאתה צובע את הבית שלך.

ספיר הולך לערמה מהבוידם, מרים את תיק הקטן ובתוכו סט של מברשות ומכחולים.

תם: הבאתי לך אוברול.

ספיר: (פורץ בצעקה) נזכרתי!

ספיר מבולבל ומתלבט לרגע לאן ללכת, לוקח את צרור המפתחות שעל השולחן ורץ לדלת האחורית. תוך כדי ריצתו...

ספיר: אני הולך למחסן.

תם בינתיים לוקח סמרטוט ורוצה להתחיל לשפשף את הקיר.

תמונה 4

תם: (לעצמו) רק שלא ישתגע פתאום.

נכנס שפירא.

שפירא: איפה ספיר?

תם: הרגע רץ למחסן.

שפירא: יש חדש?

תם: אני שואל אותך אם יש חדש.

שפירא: בינתיים לא. איך הוא?

תם: אני... (מושך בכתפיו) אגיד לך את האמת, אני קצת מודאג.

שפירא: ממה?

תם: אני לא יודע...

הוא עובר מהר מדי לסדר היום...

אני לא יודע מה לחשוב. עוברים עליו... מחשבות שלא הצלחתי לאבחן אותם... אולי אם הייתי רופא, ואז גם בקושי.

שפירא: שקט מדי?

תם: (בהיסוס) לא יודע.

שפירא: רגוע מדי?

תם: (בהיסוס) לא יודע.

שפירא: עושה דברים לא צפויים?

תם: (בהיסוס) לא יודע.

שפירא: זורק חפצים? בועט? צוחק פתאום?!

תם: ממש לא יודע.

שפירא: מה אתה כן יודע?

תם: לא יודע, בְּפָנִים אני מרגיש שהוא כמו הר געש שעומד להתפרץ החוצה. כל מה שקורה לו עכשיו נראה לי יותר מדי נורמלי. ידעת שאחותך עשתה הפלות?

שפירא: (מתפלא) אחותי? הפלות?!

תם: ביקשה ממנו להשגיח על הילדים, אמרה לו שהיא הולכת לחברה דחוף והיא לא הלכה לחברה, היא הלכה לעשות הפלה. פעמיים! אתה שומע? פעמיים! בלי שהוא ידע! בלי לחשוב ביחד מה עושים.

שפירא: ובתחילת דרכם רצו ארבעה ילדים.

תם: זה יכול להטריף בנאדם.

ספיר נכנס, עם קופסה ביד.

ספיר: לקחה גם את הציורים שלי! זה כבר טירוף! כשאני אראה אותה אני לא יודע מה אני אעשה לה! זה כל מה שהיה במחסן.
(זורק את קופסה שבידו. פונה לשפירא) יש חדש?

שפירא: (בזהירות) זיהינו משאית דומה למשאית שחנתה כאן, של חברת ההובלות שנקראת: "בלי רעשים".
(פורש דף מודפס) תם, זה הסמל שראית?

תם: (מסתכל) זה בדיוק מה שראיתי!

שפירא: מסתבר שבמשטרה מכירים היטב את החברה, הכול מתועד במצלמות הרחוב.

ספיר: ואיפה היא עכשיו?

שפירא: מאמתים את האינפורמציה. ישנה השערה שהם נוסעים לכיוון דרום. אל תדאג, יש לנו את כל האמצעים, הרמנו מזל"ט ואנחנו נתפוס אותם!

ספיר: שפירא, אני יודע שהיא אחותך. אבל אני רוצה להזהיר, שביני ובינה החשבון לא ייסגר בקלות.

שפירא: ומה אתה חושב? היא פתחה חשבון גם איתי! אתה תעבור את זה, מיליוני גברים ונשים נשארים לבד ומתפקדים יפה מאוד. חשוב מאוד שלא תיכנס לפאניקה ותעשה שטויות.

תם: (לספיר) אתה רואה? זה בדיוק מה שאמרתי לך.

ספיר: אף פעם לא השתמשה בילדים נגדי. עכשיו היא תתחיל להסית את הילדים נגדי כדי להצדיק את המעשים שלה.

שפירא: אני לא אתן לה.

ספיר: לפעמים היו לה התקפת זעם בלי סיבה, רק שלא תמשיך עם הטירוף הזה ותעשה דברים לא נכונים עם הילדים. זאת חטיפה! זה פלילי! וזה מפחיד!

שפירא: הכול יעבור ויהפוך לעבר, אתה תראה שגם המחר יהיה עבר...
 זה רעיון מצוין שאתם צובעים את הקירות, זה כמו לצבוע את החיים
 ולהתחדש. אוקיי, בינתיים אמשיך וברגע שיהיו עדכונים, אני מעדכן אותך...

שפירא מקבל מסר אלחוטי מאותה מוקדנית.

אלחוט: קפוף לתדרוך במטה.

שפירא: את לא יכולה למסור?

אלחוט: במטה- במטה.

שפירא: אני זו הצידה- הצידה.

אלחוט: במטה- במטה.

שפירא: תדרוך עם מי?

אלחוט: במטה- במטה.

שפירא: זה דחוף?

אלחוט: במטה-במטה.

שפירא: (לספיר) אני חייב לחזור למטה.

תם: את יודעת בקשר למה?

שפירא: (באלחוט) בקשר לאחותי?

אלחוט: במטה-במטה.

שפירא: (לספיר) צריכים אותי דחוף.

ספיר: יכול להיות...

שפירא: (נכנס לדבריו) לא יודע, אבל הכול יכול להיות.

(ספיר ממהר לדלת וחוסם את שפירא)

ספיר: תן לי לדבר עם המטה!

שפירא: אסור לי, זה מכשיר משטרתי.

ספיר: תשאל אתה.

שפירא: נו, באמת, שמעת אותה, אצלה הכול במטה-במטה... חוץ מזה אני בכוננות. זאת עבודה שגרתית שלי, אל תעשה מזה עניין. אני איתך.

ספיר מפנה את הדרך.

שפירא יוצא.

ספיר: למה קראו לו באלחוט?

תם: איך יקראו לו אם צריכים אותו?

תם: (ניגש ומרים את ידו כדי לנגב את הקירות עם הסמרטוט) בוא נקווה שמצאו אותם.

ספיר: (פתאום בקול) עצור רגע!

תם: מה קרה?!

ספיר: (מנסה להיפטר ממנו) עזוב את הקיר.

תם: למה?

ספיר: עזוב הכול ולך הביתה! לא צריך לצבוע!

תם: למה לא?!

ספיר: לך תהיה קצת עם האישה והילדים שלך.

תם: ספיר אחי, אתה בסדר?

ספיר: תאמין לי אחי שאני בסדר גמור, פשוט יש לי רעיון, לך כבר!

תם: אתה מגרש אותי בצורה מאוד מוזרה.

ספיר: אתה תבין אחר כך, מבטיח!

תם: תבוא לישון אצלנו?

ספיר: אל תהיה מודאג, אני אלך לישון אצל אחותי.

תם: בטוח?

ספיר: בטח בטוח.

תם: נתראה מחר.

ספיר: בסדר... מחר...

תם: אם אתה צריך משהו, צלצל אלי בכול שעה!

ספיר: סגור...

תם מניח הכול, מסתכל על ספיר בדאגה, יוצא.
ספיר ניגש מהר למזוודות ומוציא מכחולים וצבעים, בוחן את המקומות על הקיר בהם
היו תלויות התמונות תובל את המכחול במים שעל השולחן ומתחיל לצייר.
אור יורד.

מערכה 3

תמונה 1

על מקום הציורים שהיו פעם על קיר הסלון, עכשיו מצוירים ציורים חדשים.
על הסולם בובת הכלב הפוכה. ספיר שקוע עמוק בציור, נראה קצת עייף.
מצייר את בובת הכלב על הסולם.
הציור לא גמור.

ספיר: (תוך כדי הציור מדבר לבובה) מעולם לא הרמתי יד עליה או על הילדים. לא רימתי אותה. נכון, קצת שתיתי ולפעמים לא התייחסתי אליה בכבוד שאישה ראויה לו, לפעמים הייתי גס רוח ואגואיסט... שנינו הפכנו לאגואיסטים ונאבקנו להמשיך הלאה, ראינו מה קורה לזוגות כמונו במהלך השנים, הם מתגרשים ומתעבים אחד את השנייה ומסיתים את הילדים. (לוחש לכלב) אתה הפוך, כי החיים שלי הפוכים ולמרות הנישואים שלנו לא היו טובים והפוכים, ידענו להסתדר, גם ביחסים מבולגנים ידענו להסתדר. זה בדיוק כמו אדם שאוהב לחיות בבלגן בדירתו והוא נהנה לחפש כל דבר ואם מישהו יעשה לו סדר בדברים הוא לא ידע למצוא לא את ימינו ולא את שמאלו ויתעצבן...
היו לנו שנים יפות, והיו שנים קשות...

תם מציץ פנימה ורואה את ספיר מדבר. הוא סורק בשקט את הציורים.
ספיר מרגיש בו אך לא מתייחס אליו.

ספיר: (ממשיך) פעם היא ברחה לבדה, התחננתי שהיא תחזור הביתה יש לה היסטוריה של בריחות ממצבים קשים. היא הודתה בפניי שהיא מצליחה להתאזן רק כשהיא בורחת. בפעם האחרונה חזרה עם אולטימטום. "שחרר ותן להשתחרר!" לא שחררתי כי לעולם לא אוותר על הילדים. עכשיו אני מבין שלדרוך באותו מקום זה לקלקל. היא קינאה בי, בחופש שלי...
(מביט בתם)

תם: בסוף לא הלכת לאחותך.

ספיר: (בפיהוק) לא.

תם: ציירת כל הלילה?! בוא'נה אני מרגיש שנכנסתי לתערוכה קטנה-גדולה. לא ידעתי שאתה מצייר.

- ספיר:** כשציירתי בעבר השתמשתי בכמות מופרזת של הצללה כהה בציורים, נהגתי לגוון בציורים עד כדי כך שקשה היה לדעת בדיוק מה ציירתי. היום החלטתי בסך הכול להבליט את מה שראיתי על הקיר.
- תם:** (מתפעל) מקצועי לאללה.
- ספיר:** בציור אין מקצועי. או שיש כשרון או שאין, כל השאר זה להעביר מכחול, להעביר זמן וליהנות.
- תם:** לא היה לך קשה לצייר כל הלילה?
- ספיר:** היה תענוג.
- תם:** מהציורים אני רואה המון ביטחון!
- ספיר:** את זה היא לא יכולה לקחת ממני!
- תם:** מזל.
- ספיר:** כשמהרתי להיפטר ממך, התלבטתי אם לצייר או ללכת לאחותי. שמתי את היד על הלב, (מדגים) ככה... כף היד עטפה את האזור סביב הלב וניסיתי להרגיש את פעימות הלב בכף היד, לקחתי נשימה עמוקה ניסיתי להרגיש את האנרגיות הטובות, להעביר זרמים חיוביים ללב, להרגיע. כמו שעשיתי פעם ביוגה, הכנסתי אוויר עם מחשבות טובות, ואז ההשראה הרדומה התעוררה לחיים ופרצה החוצה ישר לקירות.
- תם:** אני רואה שיש הרבה דברים שאתה לא מספר לי עליך, ציור, יוגה.
- ספיר:** ...אף פעם אי אפשר לדעת מה באמת קורה בתוך הגולגולת.
- תם:** מה גם שנישואים הם לא תמיד כרטיס לכיוון אחד. אם המשטרה לא תמצא אותם בהקדם, אני מציע שנתחיל לארגן משלחת ונחפש אותם בעצמנו, כמו שעושים משפחות של נעדרים.
- ספיר:** ואחרי שאני אמצא אותם, אני אתבע אותה על אי-שפיות זמנית ואבקש חזקה על הילדים.

תם: לפני שזה יהפוך למשפט, כדאי לשקול דרכים אחרות. אם אתה הולך לבית משפט, אתה אף פעם לא יודע איך תצא משם. העיקר להישאר אנושי, להיות הגון, אולי באחד הימים זה יחסוך לך הסברים לילדים, כי יום אחד הם ירצו לדעת מה קרה ביניכם ולצערי תצטרך לספר להם את האמת.

ספיר: מה שעשתה לא יעבור לה בשלום.

תם: כבר לא משנה מה היה בעבר. לך קדימה.

ספיר: רק שקדימה זאת הבעיה.

תם: עכשיו...

ספיר: (מקבל ס.מ.ס. קורא) "יש לנו מידע רציני, מאמתים אותו, בדרך אליך". (כותב וממלמל) "אם תיצור אתה קשר, תגיד לה ששום דבר לא השתנה, ננהג בצורה בוגרת ומכובדת. חשוב שלילדים יהיה גם אבא וגם אימא" (מקבל עוד ס.מ.ס.) "המידע אומת. מגיע אליך בעוד רגע".

תם: היא תגיע, מה תעשה?

ספיר: (לאט-לאט מלהיט את עצמו) ראשית אגיד לה: "למרבה הצער והמזל, הכול אבוד, זה משהו שלומדים בחיים, מכאן והלאה תצטרכי לפלס את דרכך בתוך הג'ונגל. חבל ששמת בצד את הנערה היפה והחייכנית שבה התאהבתי". בעצם לא משנה מה היא תגיד, אני אודה לה על שעזבה את הבית, אגיד לה שזה פקח את עיניי. עכשיו יש לי סיכויים לתבוע את הילדים. חיים קלים ממני לא יהיו לה.

תם: הרגע כתבת לשפירא, "תגיד לה ששום דבר לא ישתנה, נתנהג בצורה בוגרת....!"

ספיר: בדיוק! זה כדי למשוך אותה להגיע לכאן בלי פחד, לתת לה הרגשה שניצחה! ואז אודיע לה; "אין צורך להמשיך יחד, אבל הילדים נשארים כאן! - את בחוץ!" מעכשיו אני אתכנן את המהלכים קדימה לעתיד.

תם: זה לא קיצוני מדי...

ספיר: ...רצתה לזרוק אותי לכל הרוחות?! עכשיו שהיא תלך לכל הרוחות!

תמונה 2

סירנה מתקרבת מרחוק. הפנס הכחול של ניידת המשטרה מהבהב ואורו חודר אל המקום. ספיר ותם ממהרים לדלת.

ספיר: זה שפירא... (קורא מפתח הדלת) שפירא! ש-פי-רא!

אחרי שתיקה קלה.
נכנס שפירא מזועזע ומתנשף.

שפירא: קשה להאמין איזה דברים מטורפים קורים בעולם הזה... כאשר אתה שואל את עצמך כיצד להתמודד בצורה הטובה ביותר עם המצב שלך; במרירות, בכעס, בפסיכולוגיה, מתרחשים בעולם דברים שאתה לא יודע מה לעשות איתם כי אין לך מה לעשות...

ספיר: שפירא?! על מה את מדבר...
(תם) את מבין על מה הוא מדבר?

תם: לא. אתה מבין?

ספיר: דבר בן אדם, דבר!

שפירא: המשאית בדרך חזרה לכאן.

תם: (מאושר, מחבק את ספיר) ידעתי.
(לשפירא) כל הכבוד לכם השוטרים! אתם ממש משתפרים.
(מרוב התלהבות מכריז ומצדיע) תחיי משטרת ישראל!

ספיר: (ניגש לשפירא ומחבק אותו) הבטחת וקיימת.

שפירא: אלוהים פתר את התעלומה בדרך שלו.

מכאן קטע משולב קצר מתרחש כמעט בו זמנית של שלושתם.

ספיר: ... (מאושר) ואני ידעתי שיפתור...

שפירא: ...כי הכל לא בשליטתך...

ספיר: (לתם) אמרתי לך, זוכר את הסיפור שהיה לי בבית המשפט?
מהיום אני אשים את הגבולות!

שפירא: ...זה נכון שאתה לא יכול לשנות את מה שקרה. אתה לא יכול לבטל תאונה
או לקבל בחזרה את העבר שזכית לו.

תם: (בשמחה) ורק עם הסכם חתום.

שפירא: ...שום מגע כבר לא יהיה ביניכם...

ספיר: ...ברור, יהיה צוו הרחקה לצמיתות!!

תם: והסכם ממון, זה מעולה לכולם!

שפירא: ... אתה לא יכול לעשות כלום... אם אתה תקוע בתעלת והיא עמוקה...
(יוצא לו קול משונה) הם הסתכלו עלי במבטים כאלה קקק...קפוא...
(לשפירא יוצא ספק צחוק ספק בכי. מצביע על הציור ומשתנק)
מעכשיו תוכל לעשות מה שתרצה ומתי שתרצה.

ספיר: שפירא? אתה יכול לשמוח בקול! מה אתה מתאפק, זה לא בושה ששוטר
יצחק קצת.

שפירא: לצייר מ- מתי שתרצה...להתעשת...מהר ולחזור לחיים לא נורמליים...
ו-ו-ולא למשוך את זה חו-ד-שים...
(לא מצליח להתאפק ופורץ בבכי)

ספיר: שפירא! דבר, אלוהים אדירים!

תם: מה קרה?!

(לספיר) אני חושב שהוא מדבר על ילדים.
שפירא דבר לאט וברור...

שפירא פורץ בבכי מר.

ספיר: שפירא, מה אתה מסתיר?

דבר!

הילדים בסדר?

שפירא: (משתנק) אלוהים...

קורא לאדם...

ברגע...

שבו...

הוא מוכן...

לעבור לחיי נצח.

הם לא כאן ולעולם לא נראה אותם שוב... כי הם עכשיו בגן עדן עם אלוהים.

תם: על איזה אסון אתה מדבר?

ספיר: תענה לי!

מה עם הילדים???

שפירא: אירע מוות לא הוגן... ל-ל-לאבד כ-כך את כולם...
עכשיו אני באמת מאשים את אלוהים.

ספיר: איפה הילדים שלי?!

שפירא: הילדים... (מתייפח) תאונה...

תם: ואשתו?

שפירא: (מתייפח עוד יותר) נהרגו במקום.

תם: כולם?

ספיר: כולם?!

שפירא: (מהנהן) כולם... .

ספיר: כולם-כולם?!

שפירא: ועשיו כולנו זחלנו לתוך הבור האפל של האבדון...

תם: מעשה התאבדות?

שפירא לא יכול לדבר.

ספיר המום צונח על ברכיו. מתאבל.

שפירא: (מתייפח) לא ידוע...

ספיר: אין פצוע אחד?! שורד אחד??

תם: או אלוהים... אלוהים...

ספיר: (מכה על חזהו) אני אשם... אני אשם בכול... חרא הייתי! בעל חרא!... מה עשיתי לעצמי... (צורח) מה עשיתי לעצמי...!!

שפירא מצטרף לספיר, כורע ברך ומתייפח.

תם: (עומד לידם, ביניהם. לכיוון הקהל)

בכל רגע בחיינו אנו חייבים להיות מוכנים להיפרד מהקרובים ביותר אלינו. שברי חייו של אדם זה, הם מזכירים את איוב.

(ספיר מתחיל לצטט את השיר שכתבה לו אשתו. ברקע השיר ממשיך בקולה של האישה)

ספיר: מיִשְׁהוּ שֵׁם מְחֻכָּה לִי,

שֵׁם מִתְחַת לַפָּנִס.

מיִשְׁהוּ שֵׁם קוֹרָא לִי,

לֹא פָּנִס בִּיד.

מיִשְׁהוּ שֵׁם קוֹרָא לִי,

מִשְׁחָק בְּנִדְמָה לִי...

הוֹלֶכֶת אֶל הָאוֹר,

הַחֲשֵׁף כָּאֵן גְּדוֹל,

וְלוֹקַחַת הַכֹּל.

ספיר פורץ בזעקת שבר וקורע את חולצתו.

אור יורד לאט.

סוף